



του Μητροπολίτη Ν. Σμύρνης κ. Συμεών

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Το πιο έκδηλο γνώρισμα της Αναστάσεως του Κυρίου μας, της μεγάλης εορτής που εορτάζουμε σήμερα, είναι η χαρά. Η πασχάλια χαρά πλημμυρίζει τα πάντα. Την Εκκλησία, τα ουράνια και τα επίγεια, τις καρδιές όλων των πιστών. «Χαράς τα πάντα πεπλήρωται της αναστάσεως την πείραν ειληφότα», αναφωνεί ο ιερός ποιητής. Όλα έχουν γεμίσει από χαρά, καθώς έχουν λάβει πείρα, εμπειρία και βεβαιότητα της αναστάσεως.

Την αναστάσιμη χαρά βιώνουμε κάθε Κυριακή, που εορτάζουμε την Ανάσταση του Χριστού μας και η οποία αποτελεί το εβδομαδιαίο Πάσχα. Σήμερα όμως, κατά την εορτή του ετησίου Πάσχα και ολόκληρη την πασχάλια περίοδο, η αίσθηση, η εμπειρία της αναστάσιμης χαράς είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη.

Ο Κύριος Ιησούς ενανθρώπησε για χάρη μας, «Δι ημάς τους ανθρώπους και διά την ημετέραν σωτηρίαν», όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της πίστεώς μας. Σταυρώθηκε και έχυσε το αίμα Του για να μας καθαρίσει από κάθε αμαρτία (Α' Ιω. 1,7). Και αναστήθηκε ενδόξως «τη τρίτη ημέρ» ολοκληρώνοντας την απολύτρωσή μας. Επάτησε τον θάνατο. Νίκησε τη φθορά. Συνέτριψε τις πύλες του Άδη. Χάρισε την αληθινή ζωή. Άνοιξε τις κλειστές πύλες του Παραδείσου και μας εισάγει στην ατελεύτητη βασιλεία Του.

Γι αυτό και σήμερα οι πιστοί χαιρόμαστε. Γι αυτό πανηγυρίζουμε. Γι αυτό και η Ανάσταση του Κυρίου μας αποτελεί για μας τους χριστιανούς την εορτή των εορτών και την πανηγύρη των πανηγύρεων.

* * *

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ που γεύτη-καν την ανα-στά-σι-μη χα-ρά υ-πήρ-ξαν οι Μυ-ρο-φό-ρες γυ-ναί-κες, ό-ταν από τον λευ-κον-τυ-μέ-νο άγ-γε-λο πλη-ρο-φο-ρή-θη-καν το γε-γο-νός της ανα-στά-σε-ως. «Με-τά φό-βου και χα-ράς με-γά-λης», ό-πως γρά-φει ο ι-ε-ρός Ευ-αγ-γε-λι-στής, έτρε-ξαν να α-ναγ-γεί-λουν στους μα-θη-τές την ανά-στα-ση του αγα-πη-μέ-νου δι-δα-σκά-λου τους (Ματθ. 28,8).

Η α-να-στά-σι-μη χα-ρά πλημ-μύ-ρι-σε και τις καρ-δι-ές των α-γί-ων Α-πο-στό-λων, ό-ταν ο Κύ-ριος α-να-στη-μέ-νος πα-ρου-σι-ά-στη-κε μπρο-στά τους «των θυ-ρών κε-κλει-σμέ-νων». «Εχάρη-σαν ουν οι μα-θη-ταί ι-δόν-τες τον Κύ-ριον» α-να-φέ-ρει ο ευ-αγ-γε-λι-στής Ιω-άν-νης (20,20). Αυ-τή εί-ναι η χα-ρά που ο Ίδιος ο Κύ-ριος τους εί-χε υ-πο-σχε-θεί λί-γο προ-τού πά-ρει τον δρό-μο του μαρ-τυ-ρί-ου (Ι-ω. 15,11· 17,13).

Α-πό τό-τε η χα-ρά του ανα-στη-μέ-νου Κυ-ρί-ου υ-πήρ-ξε με-γά-λος θη-σαυ-ρός ό-λων των πι-στών. Α-πό τα α-πο-στο-λι-κά χρό-νια μέ-χρι σή-με-ρα.

Η α-να-στά-σι-μη χα-ρά απο-τε-λεί βί-ω-μα που απο-κτού-με οι πι-στοί ό-ταν εί-μα-στε ορ-γα-νι-κά συν-δε-δε-μέ-νοι με τον Κύ-ριο Ι-η-σού. Όταν α-πο-τε-λού-με ζων-τα-νά μέ-λη της Εκ-κλη-σί-ας Του. Όταν ζού-με και α-να-πνέ-ου-με στον ευ-λο-γη-μέ-νο χώ-ρο της. Όταν με-τέ-χου-με στα ζω-ο-ποι-ά μυ-στή-ριά της. Όταν γι-νό-μα-στε «σύ-σω-μοι» —ένα σώ-μα— και «σύ-ναι-μοι» —έ-να αί-μα— με τον Χρι-στό μας. Όταν ζού-με πλέ-ον, ό-πως γρά-φει ο α-πό-στο-λος Παύ-λος, «ό-χι για τον εαυ-τό μας, αλ-λά για Κει-νον που πέ-θα-νε και ανα-στή-θη-κε για μας» (Β' Κορ. 5,15).

* * *

Η ΧΑΡΑ του ανα-στη-μέ-νου Κυ-ρί-ου εί-ναι καρ-πός της πα-ρου-σί-ας του Α-γί-ου Πνεύ-μα-τος στην καρ-διά μας (Γαλ. 5,22).

Η χα-ρά συ-νο-δεύ-ει τον αγώ-να μας να ζού-με κα-τά το θέ-λη-μα του Κυ-ρί-ου και να α-γω-νι-ζό-μα-στε για την ε-ξά-πλω-ση της Βα-σι-λεί-ας Του.

Η χα-ρά πα-ρα-μέ-νει μέ-σα μας ακό-μη και κα-τά τις ώρες των δο-κι-μα-σι-ών, των θλί-ψε-ων και των πει-ρα-σμών μας. Ο α-πό-στο-λος Παύ-λος χαι-ρό-ταν κα-τά την ώ-ρα των ποι-κί-λων πα-θη-μά-των του. Και γι αυτό μπο-ρού-σε να γρά-φει προς τους χρι-στια-νούς των Φι-λίπ-πων : «Χαί-ρε-τε εν Κυ-ρί- πάν-το-τε· πά-λιν ε-ρώ, Χαί-ρε-τε» (Φιλ. 4,4). Και ο α-δελ-φό-θε-ος Ι-ά-κω-βος μας συμ-βου-λεύ-ει να χαι-ρό-μα-στε α-κό-μη κα-τά την ώ-ρα που μας πο-λι-ορ-κούν ποι-κί-λοι πει-ρα-σμοί (Ι-ακ. 1,2).

Επι-κα-λού-μα-στε τον Κύ-ριο με θέρ-μη. Αι-σθα-νό-μα-στε Ε-κεί-νος να μας ε-νι-σχύ-ει. Πα-ρα-μέ-νου-με γα-λή-νιοι. Και εξα-κο-λου-θού-με να χαι-ρό-μα-στε. Μυ-στι-κή η χα-ρά μας· η χα-ρά του ανα-στη-μέ-νου Κυ-ρί-ου που ε-νοι-κεί στην καρ-διά μας. Που δεν μας αφή-νει α-βο-ή-θη-τους, αλ-λά δι-νει μα-ζί με τον πει-ρα-σμό που ε-πι-τρέ-πει και τη δι-έ-ξο-δο, ώ-στε να μπο-ρού-με να τον αν-τέ-χου-με (Α' Κορ. 10,13).

Πό-ση πνευ-μα-τι-κή ο-μορ-φιά, πό-ση γλυ-κύ-τη-τα, πό-ση χα-ρά —τη χα-ρά του α-να-στη-μέ-νου Κυ-ρί-ου— δεν απο-πνέ-ει ο χαι-ρε-τι-σμός του α-γί-ου Σε-ρα-φείμ του Σά-ρωφ, με τον ο-ποί-ο υπο-δε-χό-ταν στο τα-πει-νό κελ-λί του τούς ε-πι-σκέ-πτες του : «Χα-ρά μου, Χρι-στός α-νέ-στη!»

* * *

Α-γα-πη-τοί μου α-δελ-φοί,

Η ΧΑΡΑ του Χρι-στού, η α-να-στά-σι-μη χα-ρά εί-ναι ο μυ-στι-κός θη-σαυ-ρός της πί-στε-ώς μας. Αυ-τή τη χα-ρά κο-μί-ζει σή-με-ρα ο ανα-στάς Κύ-ριος και σ ε-μάς τους μα-θη-τές Του, ό-πως λί-γο με-τά την Α-νά-στα-σή Του στους α-πο-στό-λους Του. Ει-σέρ-χε-ται μυ-στι-κά, ό-πως τό-τε στο υ-πε-ρώ-ο της Ι-ε-ρου-σα-λήμ, και σ ε-μάς· στις καρ-δι-ές μας, στα σπί-τια

μας, στις πό-λεις και στα χω-ριά μας, στον τα-ραγ-μέ-νο κό-σμο μας για να μας προ-σφέ-ρει τη χα-ρά, την ει-ρή-νη, την ελ-πί-δα.

Σ ε-μάς ενα-πό-κει-ται να Τον υπο-δε-χθούμε με πί-στη, με α-γά-πη, με λα-χτά-ρα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ αδελφοί!

Με θερμές αναστάσιμες ευχές

Ο Εΐπίσκοπος πός σας † Ο ΝΕΐΑΣ ΣΜΥΡΐΝΗΣ ΣΥΐΜΕΐΩΝ